

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS ekstra"

Naujienlaiškis Nr. 160

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

Tiesos Draugas ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- **Luko Siksčio pamokslas.** Skolos ir atleidimas
- **Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš daugelį metų**
- **Lino Poniškaičio eilėraštis.** Dvi valtys
- **Pamąstymui.** Būkime dėkingi
- **Gerų minčių trupiniai**

Skolos ir atleidimas

"Tuomet priėjo Petras ir paklausė: „Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusikalsta? Ar iki septynių kartų?“ Jėzus jam atsakė: „Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų.

Todėl dangaus karalystė panaši į karalių, kuris sumanė atsiskaityti su savo tarnais. Jam pradėjus apyskaitą, atvedė pas jį vieną, kuris buvo jam skolingas dešimt tūkstančių talentų. Kadangi šis neturėjo iš ko grąžinti, valdovas įsakė parduoti jį kartu su žmona ir vaikais bei su visa nuosavybe, kad būtų sumokėta. Tuomet, puolęs jam po kojų, tarnas maldavo: ‘Turėk man kantrybės! Aš viską atiduosiu.’ Pasigailėjęs ano tarno, valdovas paleido jį ir dovanojo skolą. Vos išėjęs, tas tarnas susitiko vieną savo tarnybos draugą, kuris buvo jam skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas: ‘Atiduok skolą!’ Puolęs ant kelių, draugas maldavo: ‘Turėk man kantrybės! Aš tau viską atiduosiu.’ Bet tas nesutiko, ėmė ir įmesdino jį į kalėjimą, iki atiduos skolą. Matydami, kas nutiko, kiti tarnai labai nuliūdo. Jie nuėjo ir papasakojo valdovui, kas buvo įvykę. Tuomet, pasišaukęs jį, valdovas tarė: ‘Nedorasis tarne, visą aną skolą aš tau dovanojau, nes mane maldavai. Argi nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugo, kaip aš pasigailėjau tavęs?!’ Užsirūstinęs valdovas atidavė jį budeliams, iki atiduos visą skolą. Taip ir mano dangiškasis Tėvas padarys jums, jeigu kiekvienas iš tikros širdies neatleisite savo broliui.” (Mt 18,21-35)

Evangelijoje pagal Matą skaitome daug Jėzaus pasakytų palyginimų apie tai, į ką panaši dangaus karalystė (18; 20; 22; 25 skyriai). Taip pat ir šiame skyriuje savo palyginimą Jėzus pradeda

žodžiais: „*Dangaus karalystė panaši į karalių, kuris sumanė atsiskaityti su savo tarnais.*“ Logiška, kad žemėje būdamas Jėzus apie tai daug kalbėjo. Nes buvo labai svarbu žmonėms paaiškinti, kas pateks į dangaus karalystę, o kas ne. Daugelyje tų palyginimų, kurie užrašyti evangelijoje pagal Matą, tai ir matome. Matome kažkokią detalę ar tam tikrą žmonių elgesį, sprendimus ir rezultatą – arba jie yra priimti, arba jiems pasakyta: „*Šalin, pasitraukit, aš nepažįstu jūsų!*“

Jėzus nekalbėjo tarsi iš kokio sąrašo: „Tą daryk, tą daryk, šitą daryk, o jei to nepadarei – eik šalin.“ Jo žodžiai dažnai skambėjo tuose palyginimuose, kurie iš tikrųjų yra gyvenimiški. Žinoma, turime įsigilinti ir suprasti, apie ką būtent ten kalbama, bet dažnai juose galime pamatyti ir save – ar bent jau pagalvoti, kuriame vaidmenyje būčiau aš. Turime pamąstyti apie savo gyvenimą ir apie tai, kad ir šiandien tie žodžiai yra aktualūs. Šioje vietoje, žinoma, galima sakyti: „Na, baik, čia gi kalbama apie kažkokių tarnus, apie tai, kad parduos juos už skolą, jų šeimas... Juk nebe viduramžiais gyvename.“ Bet Saliamonas yra pasakęs: „*Po saule nieko nėra nauja!*“ (Mok 1, 9b) O ypač žmonių elgesyje. Beje, netgi ta vergystė niekur nėra dingusi. Galbūt esame girdėję apie žmonių gyvenimą Pakistane, kur ir šiandien vergystė egzistuoja ir yra gana paplitusi. Taigi nieko nėra nauja. Grįžtant prie temos, turbūt naudingiausia mums šiandien būtų gebėti išvelgti ir pamatyti save tuose Jėzaus žodžiuose ir palyginimuose, mąstyti ir klausti savęs, ar aš nebūčiau ten buvęs.

Nei šis palyginimas, nei kokia kita Rašto vieta, kalbanti apie atleidimą, žmonių dažniausiai neverčia šokinėti iš džiaugsmo. Ypač, kai kalbama apie atleidimą savo broliui arba tiesiog bet kuriam žmogui. Žmonės ir dabar, remdamiesi Senuoju Testamentu, o labiau jo interpretacijomis, kalba, o kai kur ir moko, kad atleidimo už kokią nors savo nusižengimą reikia prašyti tris kartus. Jeigu tau po trijų atsiprašymų nebuvo atleista, vadinasi, tai to žmogaus reikalas, nes tu padarei ką galėjai. Ar reikia trijų kartų – nežinau, bet mintis, kad reikia atsiprašyti, yra teisinga.

Kiti galbūt naudojami pranašo Amoso 2,4 užrašytais žodžiais: „*Taip kalba VIEŠPATS: „Kadangi Judas nusikalto tris ir net keturis kartus, neatšauksiu savo ištarmės, nes jis atmetė VIEŠPATIES mokymą ir nesilaikė Jo įsakymų.*“ Išeitų, jog užtenka tris kartus atleisti, o daugiau nereikia. Nes tas žmogus vis tiek nepasitaisys, tad tušti jo žodžiai, tuščias jo atsiprašymas.

Ir štai pažvelkime į Petrą, kuris ateina pas Jėzų ir klausia: „*Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusikalsta?*“ Skaitydami evangelijas ir apaštalų darbus galime išvelgti, kad Petras yra žmogus, turintis savyje tokią ugnelę, kibirkštį. Kai Jėzus jį išpėjo, kad šis tris kartus Jo išsiginsias, kaip Petras atsiliepė? „*Jeigu man reikėtų net mirti kartu su Tavimi, vis tiek Tavęs neišsiginsiu!*“ Man patinka, kad latviškame Biblijos vertime dar yra žodis „nemūžam“ (niekada, nė per amžius). Arba evangelijoje pagal Joną, kur aprašoma, kaip Jėzus plauna mokiniams kojas. Prieina Jėzus ir prie Petro, o jis sako: „*Tu nemazgosi man kojų per amžius!*“

O dabar Petras klausia Jėzų, ar užteks, jeigu septynis kartus atleisiąs savo broliui? Čia, žinoma, tik mano interpretacija, bet gali būti, jog jis manė, kad tai toks dosnus pasiūlymas, gana didelis skaičius. Ne tris, ne keturis kartus, bet septynis. Gaila, kad neparašyta, kokia buvo Petro reakcija, kai Jėzus pasako: „*septyniasdešimt septynis.*“ Tikiuosi, suprantame, kad čia ribos nėra išplečiamos iki tokio skaičiaus, bet taip apibūdinama minkšta širdis, kuri atleidžia ir neskaičiuoja.

Šis palyginimas apie dangaus karalystę ir karalių, kuris atsiskaito su savo tarnais, yra gana tiesmukas. Čia nėra kažkokių metaforų, perkeltinių prasmų, atrodo, nėra daug ko aiškinti ar apie ką kalbėti. Bet noriu paminėti porą detalių, kurios ir man asmeniškai padėjo geriau suvokti tuos žodžius. Visų pirma, turėtų būti labai svarbu atsiminti, kad iš tiesų dangaus karalystė panaši į karalių, kuris atsiskaitys su savo tarnais. Tikrai ateis ta diena! Dievas kiekvienam žmogui suteikė laisvą valią, suteikė galimybę rinktis, todėl aš pats tą dieną atsakysiu Jo akivaizdoje už pasirinkimus, kuriuos savo gyvenime padariau. Koks bus mano atlygis? Arba kokia bus mano skola? Tai iš esmės priklauso nuo vieno labai svarbaus sprendimo tavo gyvenime. Nei sidabru, nei auksu tada neatsiskaitysiu, stovėsiu ten tuščiom rankom. Ir svarbiausias klausimas bus: ar aš Jėzų pažįstu? Ne ar žinau apie Jį, ar žinau, kas Jis toks, bet ar pažįstu kaip savo gyvenimo Viešpatį?

Ir štai skaitome Mt 18,24, kad atvedamas pas Jį pirmasis tarnas, *„kuris buvo skolingas karaliui dešimt tūkstančių talentų.“* Manau, svarbu, kad mes suvoktume, apie kokią sumą čia kalbama. Nes tai ne dešimt tūkstančių dolerių ar eurų. Žinoma, nėra lengva po tiek laiko tiksliai apskaičiuoti, kiek tai galėtų būti. Nes buvo įvairios istorinės aplinkybės, keitėsi valiutos ir jų vertė. Bet talentas buvo naudojamas ir piniginei išraiškai, ir tam tikram svoriui brangaus metalo (sidabro arba aukso) įvertinti. Laikoma, kad talento svoris yra apie 35–40 kilogramų. Net jeigu tai būtų sidabro svoris, šio laiko pinigais skola būtų gerokai per šimtą milijonų eurų, o jeigu aukso, tada kalbėtume apie milijardus. Paprastam žmogui tai būtų ne viso gyvenimo uždarbis, o tūkstančių metų uždarbis.

Kodėl tai svarbu? Tarnas, suprantama, neturi iš ko grąžinti tos sumos. Valdovas įsako jį parduoti – su jo žmona, vaikais, nuosavybe, bet ir to dar nebūtų gana. Bet štai tarnas puola karaliui po kojų ir malda, kad pasigailėtų, turėtų kantrybės. Ką daro valdovas? *„Pasigailėjęs ano tarno, valdovas paleido jį ir dovanojo skolą.“* (Mt 18,27) Leiskit priminti, kad vis dar kalbame apie sumą, kurios tarnas nebūtų per visą savo gyvenimą uždirbęs, dar ir jo vaikai nei anūkai nebūtų, bet *„pasigailėjęs tarno, valdovas paleido jį ir dovanojo skolą“*... Ta suma ir valdovo poelgis leidžia mums bent iš dalies suvokti, koks neišmatuojamas yra Dievo gailestingumas ir Jo malonė. Nes tie dešimt tūkstančių talentų yra ir tavo skola, ir mano skola, kurios aš Dievo akivaizdoje neturiu jokių šansų išmokėti nei pinigais, nei auksu, nei savo darbais, nei nuopelnais. Esu visiškai priklausomas tik nuo Jo malonės. *„Pasigailėjęs tarno, valdovas paleido jį ir dovanojo skolą.“*

Taip Dievas ir mums iš savo meilės, per savo Sūnų dovanoja tą skolą. Laiške kolosiečiams 2,14 yra parašyta: *„Jis ištrynė mus kaltinantį skolos raštą ir panaikino jį, prismeigdamas prie kryžiaus.“* Tuos dešimt tūkstančių talentų, kuriuos aš buvau prasiskolinęs Dievo neieškodamas, gyvendamas kaip noriu, kaip man atrodė gerai! Būtent tą skolos raštą Jėzus savo krauju ištrynė, panaikino, ir jeigu tu tikiu ir dėkinga širdimi priimu, skola man dovanota.

Pažvelkime dar trumpai į antrąjį tarną, arba tolesnę įvykių eigą šioje situacijoje. *„Vos išėjęs, tas tarnas susitiko vieną savo tarnybos draugą, kuris buvo jam skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas: „Atiduok skolą!“* (Mt 18,28) Čia ir vėl svarbu suvokti, apie kokią sumą kalbama. Nežinau, kaip jūsų, bet mano Biblijoje, pačioje pabaigoje, yra nurodyti to laiko pinigai ir matavimo vienetai. Tą patį, beje, sako ir kiti informacijos šaltiniai, kad vienas denaras buvo to meto darbininko dienos užmokestis. Taigi šis tarnas anam pirmajam tarnui skolingas šimtą denarų. Tai irgi atrodytų gana daug, ar ne?

Priminsiu, kad pirmasis tarnas karaliui buvo skolingas 10 000 talentų. Jeigu pažiūrėtume į nuorodą, pamatytume, kad vienas talentas apytiksliai yra 6000 denarų. Ta suma, dešimt tūkstančių talentų, kurią valdovas pirmam tarnui dovanojo, yra šešis šimtus tūkstančių kartų didesnė nei ta, dėl kurios jo draugas prašo pasigailėti. Šešis šimtus tūkstančių kartų didesnė

arba, kitaip tariant, šešiasdešimt milijonų denarų pirmajam tarnui buvo dovanota. O dabar kitas tarnas jo prašo pasigailėti dėl šimto denarų, kas palyginus yra „kapeikos“. O ką daro pirmasis tarnas? *„Tas nesutiko, ėmė ir įmesdino jį į kalėjimą iki atiduos skolą.“ O valdovas savo ruožtu jam vėliau sako: „Nedorasis tarne, visą aną skolą aš tau dovanojau, nes mane maldavai. Argi nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugo, kaip aš pasigailėjau tavęs?!“*

Iš tikrųjų tai labai svarbus priminimas mums. Dažnai darbai, nusizengimai žodžiais, elgesiu ar dar kitaip, kurie buvo nukreipti prieš mus, yra tik tas šimtas denarų. Dažnai tai yra tiesiog menkniekis, palyginus su ta skola, kurią Dievas man dovanojo, ištrynė ir panaikino – palyginus su ta skola, kurios aš niekad nebūčiau galėjęs išmokėti, su kuria būčiau atskirtas nuo Dievo ir pražuvęs. Dievas, parodęs neišmatuojamą gailestingumą, tikisi, kad aš su Jo pagalba būsiu stiprus. Pakankamai stiprus, kad atleisčiau kitiems ir neužkietinčiau savo širdies pykčiu ir kartėliu.

Mes niekada neparodysime tokios malonės, kokią Dievas parodė, bet esame čia, gyvename, kad Jo malonės spinduliai per mus pasiektų aplinkui esančius, kad kuo daugiau galėtumėte Jį atrasti ir pažinti kaip savo Viešpatį, kaip savo Gelbėtoją.

Lukas Siksnis
Ylakių baptistų bažnyčios pamokslininkas

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš daug metų.
Ką duoda Dievo Žodis?

rašą, ir šios savotiškos lindynės gyventojai deda visas pastangas, kad kuo greičiau pasislėptų nuo nemalonios jiems šviesos. *„Atėjo šviesa į pasaulį, bet žmonės labiau mylėjo tamsą nei šviesą.“* (Jn 3,19)

1. Dievo Žodis žadina sąžinę. Kartą aktyvaus ateisto paklausė, kodėl jis nepalieka Biblijos ramybėje, jeigu ja netiki? Ateistas sąžiningai atsakė: „Todėl, kad Biblija manęs nepalieka ramybėje!“ Ir jis buvo teisus, nes *„bedieviai, - pasakė mano Dievas, - neturi ramybės“* (Iz 57,21).

Dievo Žodis nuteisia kiekvieną neteisybę. Žmonės taip apsirato su juos supančia tamsa, kad net bijo Kristaus šviesos. Kažkas palygino tokius žmones su vabzdžiais, kurie slepiasi tamsiose šlapiose vietose po užsigulėjusiais rąstais. Užtenka apversti tokį

2. Dievo Žodis suteikia tvirtą pagrindą tikėti Dievu. Pražūtingas tamsos kunigaikščio melas, kad žmogus yra paliktas jį smaugiančiam likimui, vis labiau plinta pasaulyje. Vargas tam, kuris tamsią naktį eina per tvankių dujų uždangą be dujokaukės, be tikėjimo skydo. Dievo Žodis – tai vienintelė nepajudinama uola pasaulyje, pilname nepastovumo, prieštarų teorijų ir spėliojimų. Dievo Žodis yra kalavijas, su kuriuo žmogus gali pasitikti visokius pavojus ir ramiai žiūrėti į ateities veidą.

3. Dievo Žodis atveda pas Kristų, į dvasinį atgimimą, į naują gyvenimą. Argi nereikalingas ir šiandien gyvasis Kristus, gyvenimo šviesa, Išvaduotojas iš nuodėmių, ramybės ir džiaugsmo šaltinis? Dievo Žodis ir dabar atsako žmonėms į svarbius klausimus, stiprina valią garbingiems pasiryžimams, apšviečia gyvenimo kelią ir atveria plačius akiračius.

4. Dievo Žodis duoda: šviesą, kad apšviestų tavo gyvenimo kelią; maistą sielai, kad pasotintų tave. Biblija reikalinga tau, kaip žemėlapis jūrininkui, lazda keleiviui, kardas kariui, kompasas lakūnui. Biblija atveria tau rojus vartus ir parodo pragaro klastas. Skaitytojau, jeigu priimsi Dievo Žodį, tu būsi tikrame kelyje čia, pasaulyje, ir amžinybėje. Tu pažinsi Tą, kuris atėjo į šį pasaulį, kad būtų „kelias, tiesa ir gyvenimas“ (Jn14,6).

(Iš „Tiesos draugo“ 1934 m. gruodžio mėn. numerio. Spaudai parengė A.L.)

DVI VALTYS, arba PETRO PAŠAUKIMAS

Pakrantėj paliktos dvi valtys
po nemigos ilgos nakties,
o sąnarius dar krečia šaltis
ir gniaužia apmaudas širdies –

per naktį tiek žvejota vargta –
jokios žuvies nepagavau...
Tariau sau – paskutinį kartą
toks tuščias kaip tinklai likau.

Bet nejučia į mano širdį
atėjo Žodis įsakmus –
į gilumą liepei man irtis
ir valksmui ten užmest tinklus.

Nors kiaurą naktį šitiek vargta,
bet dėl to Žodžio sutikau
užmest tinklus – ir šitą kartą
apstulbintas staiga likau –

žuvų gausybė – nematyta –
sutrūkinėjo net tinklai –
dviem valtim parplaukėm tą rytą,
žuvų prikrautom sklidinai.

Ant kranto paliktos dvi valtys,
kaip ženklas praeitų dienų –
žvejybon nebereiks jau keltis –
paskui Tave aš išeinu.

Patyręs Tavo Žodžio galią,
aš pasuku keliu nauju,
kad vykdyčiau vien Tavo valią
ir būčiau aš žmonių žveju.

Linas Poniškaitis, 2010 (iš poezijos knygos „AKMUO ŠULINYS“)

Būkime dėkingi

„Šlovinkite savo širdyse Viešpatį, visuomet ir už viską dėkodami Dievui...“

Laiškas efeziečiams 5,19-20

Mama su ketverių metų dukrele vaikščiojo po turgų. Kai josėjo pro vaisių prekystalį, pažįstamas pardavėjas padavė mergytei apelsiną. „Ką reikia pasakyti?“ - paklausė dukrelės mama. Mažoji pasižiūrėjo į apelsiną ir ištiesė jį pardavėjui: „Nulupk!“

Žmogų reikia mokyti dėkingumo. Kas dovanotina mažam vaikui, tas paaugliui arba suaugusiam žmogui bus neišsiauklėjimo, nedėkingumo arba grubumo požymis. Bet susimąstykime, kokie mes būname nedėkingi Dievui! Kaip dažnai, priimdami Jo dovanas, pagalvojame, jog neblogai, bet galėtų būti daugiau ir geriau. O be dėkingumo nepasieksime dvasinio brandumo. Ar nepamirštame padėkoti Dievui už duonos kąsnį ant kasdienio stalo, už sveikatą, kokią turime, už mus supančią gamtą, jos kvapus ir spalvas? O labiausiai už tai, kad Dievo meilė

suteikia mūsų gyvenimui prasmę ir tikslą! Nesunku įprasti nuolat skųstis ir dejuoti, ypač kai yra dėl ko. O ugdyti dėkingumą reikia pastangų.

Viena moteris papasakojo, kad kurį laiką ją vargino nemiga, kurios niekaip negalėjo įveikti. Ir tada ji sugalvojo sau naują įprotį: įsidėmėti kiekvieną malonų dalyką, kuris jai atsitikdavo per dieną, net smulkmeną, kuri pradžiugindavo. O bemiegę naktį ji prisimindavo visas ir tos dienos, ir praeities palaimas ir dėkodavo už jas Dievui. Tai padėdavo ne tik įveikti blogą nuotaiką, bet dažnai ir užmigti net nepasiekus „sąrašo“ pabaigos. Įsižiūrėkime ir įsiklausykime – negi neturime už ką šiandien padėkoti Dievui? Juk tikras dėkingumas priklauso ne nuo to, ką turime kišenėje, o nuo to, ką turime širdyje. Tad dažniau sakykite Dievui „ačiū“!

Paimta iš internetinės spaudos

Gerų minčių trupiniai

Mes neturime praktikuoti savo krikščionybės kaip atsiskyrėliai, nes tam Dievas įsteigė Bažnyčią.
Manfred Röseler

Abejodamas eik į tiesą, tačiau abejones išsakyk tyliai, o tiesą sakyk garsiai.
Ciceronas

Jei tikėti į Dievą yra beprotybė, tai dar didesnė beprotybė – pusiau tikėti į Jį.
Vladimir Solovjov

Daugelis bažnyčių tampa panašios į užmiesčio pasilinksminimo klubus, nes jose skelbiama vandeniui atskiesta evangelija.
Nikas Vuičičius

Laisvės prasmė paniekinta iki begalybės...
Danutė Šepetytė

Pagrindinis būdas pasiekti vienybę – pasilikti ištikimiams Kristuje ir per Kristų apreikštoje tiesoje.
John Stott

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

tde(at)baptist.lt
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925